

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa

November 2015

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 9 - 2015

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Anne Katrine Bagai, Louise Juhl
Dalsgaard, Bror Axel Dehn, Gordana
Spasic & Johanna Frid, Hellen Gade,
Ida Monrad Graunbøl, Johannes
Lilleøre

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold
Bertelsen, Joachim Lykke Andersen,
Eva Obelitz Rode, Anna Sidsel
Andersen og Cathrine Thordal Voss

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/15-11/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Anna Sidsel Andersen

Forside
Adele Rannes

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Louise Juhl Dalsgaard

Kære bindevæv, klump dig sammen et andet sted end i mine blodbaner, kære spasmer i følelseskirtlen, kære kramper i hornlygten, mit BMI er steget med tusinde procent, siden jeg forlod mig mine synder, stegte vagtler, fredspibende duer, det hele sidder på kroppen nu.

En dag talte gud til mig, det var i et akvarium fyldt med miltbrandbakterier, akward place to meet, synes jeg nok. Jeg husker helt ærligt ikk', hva' han sagde, gud, men i aftes, da jeg råbte om hjælp, stod de der, lægerne, med appelsiiiiinstore smilehuller og lyste med pandelamper ned i min hals, stakkels overbelyste drøbel.

Det er svært upraktisk at ånde, uden et hjerte at banke med, det er dér, hunden ligger begravet - helten også: i hjertet, det er så simpelt, at det er til at kaste op over.

Kh

Kære liderlige krop i november, du mandarinrøde bryst, Psorea.

Der er ni diæter at svælge i, jeg når kun fem, før jeg bytter hjerte ud med hjerne, godt for noget, no doubt.

Kære histrioniske personlighed, kære autoimmune selvhad, nu med rødbede på skjorten: version en komma nul, kære radiovært: se! en stemme, den siger ikke: rejs jer fordømte her på jorden, men: vind og forsvind, eller.

Nu i disen her til morgen, faceraped, jeg forlanger ikke mit ansigt tilbage, kun kærligheden og at nogen synger: "nu er solen død, mor".

Kh

Gordana Spasic & Johanna Frid

Utdrag ur familieepos

jag läser noget sted att
alla hundar har rätt att
andas
trubbnosar med knipta
nosborrar
alla människor har rätt att
andas
där ovan jord, utan kors
och utan ros

jag funderar bara
jag vill bara veta
vad man har rätt till när
man är död

har man rätt till att bli
begråten
av fx sin far (om han
stædig andas)
att ens far græder så att
det rinner snor fx
snor in i hans mund och
att det med andningen blir
svært

när pappa är nybliven ungtkarl för andra gången
är jag hemma hos pappa
det finns varken stolar eller bord
och väggarna gapar tomma
vi sitter på hans säng och måske er den där sängen nok
det kanske aldrig slår far att våra kroppar binder oss
samman
allt det der kød och det der blod
och att våra kroppar har brug for stolar og bord
men fars øga søger fæste og ur hans mund kommer ord i
mærkelig följd
øgat får inte fæste på allt det hvide ja
väggarna och sängkläderna är hvide
jag tänker mig att fars øga måste få fæste på något ligesom
mit
fordi vi har svært at se på hinanden, øjnene -_-
så far river ut en affisch ur en tidning som jag fått vælge ut i
kiosken
det är britney spears, hon har fittlåga byxor i lack
jag minns hennes mave som glænsande og våldsam
tar fram lite tejp og tejp fast den på væggen bakom mig
som varit så vit og far sætter sig mittemot igen
jag minns det som att hans meningar är mer
sammanhængende
med britney der bagved

många år går
jag säger: nej. dig kan jag
välja bort.
och jag väljer bort honom

många år går og det synes mig som att det måske findes
kærlighed
i skammen i øgat

jeg undrar därför: er det kærligheden som kan lösa upp
skammen
en blik som er kjærlig og rettfærdig
som de tyværr säger i norge

den der blik er alt jag tror på
inte bara i stunder av förskräckelse
øjnene å och å

jag saknade en
regelmässighet
en regelbundenhet som
havet: brett och med
betydande djup
jag ville bli vaggad i
jämnna vågor
inte de der ord i märkelig
följd
timmarna och föremålen
hopfogade till
oigenkännlighet
till något som var
omöjligt att läsa

allt var alltid hopplöst i vårt hem
jag menar att det inte fanns någonting och att det aldrig
skulle finnas
en av köksstolarna gick alltid sönder
sitsen lös mot träbotten
den som satte sig fel föll handlöst rakt igenom

mamma menade att det var hopplöst att laga den där stolen
meningslöst
det fanns inget att ta sig till
bara hoppas att sitsen låg rätt
ritualer kan få en att känna sig som en människa
men att försöka hålla fast i möblerna för att de inte ska rasa
är inte en ritual
det är bara en konkret förtvivlan över sakernas tillstånd

en morgon när jag kommer ut i köket är köksbordet rensat
skålen med frukt, dagstidningarna, travarna med papper
brödsnulorna
kvittona, ja allt som alltid ligger där är bortplockat
mitt på den tomma bordsytan ligger ett urklipp med
rubriken:

Så många knivhugg klarar din kropp

hur många knivhugg klarar kroppen
er det något du kan eller vill minnas

jag söker något som kan lösa upp skammen
jeg prøver arme og ben
sen prøver att göra samma sak igen
med de der arme och de der ben

läslighet bygger på ett
etablerat system av tecken
och bilder
ett samband föreligger
mellan mening och tecken
sproget er et billede af
virkeligheden og læsning
är ett sätt att tolka den
många år senare husker
jeg min mors ansigt
hvordan det såg ud når
hun ikke kunde genkende
mig

får djuren inte vara med?
fordi de inte kan läsa?
de mangler noget, de der
dyr
tommefingre, fx

djuren är inte till för oss
att läsa

familjen är mer än bord och stolar
mer än sin fysiska plats
armarna och benen går att läsa
de der arme og de der ben
de ska göra samma sak om och om igen

jag menar att våra ansikten och våra armar och våra ben
är till för att upprepa sig
och att det finns en möjlighet i upprepningen

tummarna krävs för att tända ljus
och dra för gardinerna på kvällen
nusse nogens tinning långsamt
dække det der bord
vända bladet i en tidning

jag vill att det ska börja i
bilden av julen
i oslo i norge
de där sekelskiftshusen i
snön vid fjorden
långt bort från hamnen
förorterna staplas uppåt
himlen djupnar i blått
hvad med det. hvad med
det og det lange lyse hår

kan jag skriva om norge
om jag aldrig varit i
norge?
jag skojar bara
det er kun en joke

hvis du spørger mig, så
siger jeg bare: jeg tar
aldrig til norge
kender du den her sang:
se venedig og dø?

ja

ja.. så vet du alt om norge

förstår precis

de spiser kvikklunsi
det är alltid tisdag där
.....barrträd

må jeg bare spørge
har du nogen der læser dig?
er der nogen av de dina som kan läsa dig?

måske findes det nåd i viljan att läsa
men också i att låta bli att läsa det som inte är till för att
läsas
ett ansikte som vägrar upprepa sig
armar som vägrar göra om
ett slags nåd i att välja bort

nogen gang er mor
virkelig vred
hon tar upp en träslev och
slår min bror med den
så att den går sönder i två
bitar
det finns inget i vårt hjem
som har En Betydelse
träsleven att skrapa runt i
stekpannan med
jag vet simpelthen inte
hur jag ska läsa
en träslev eller en balja i
plast

når nogens ansigt falder
sönder i bitar
i to eller flere stykker
stannar läsningen upp.

ett ansikte som har gått i
bitar kan varken läsa
eller läsas

det er et ansigt af frygt
det er et ansigt som dödar
djur
av skräck för deras
oläslighet

viljan att bjuda in i ansiktet
att säga: kom in i mitt ansikte
växer fram ur ett ansikte som är helt

mor slår tinger i mange stykker
de får flera funktioner, eller inga alls
allt ligger på golvet, en keramikgumma i skärvor
huvudet är avskuret från kroppen och klistras dit igen i
efterhand

hun siger inte ett ord om det
varken mamma eller gumman

det er inte det, at jag føler frygt för det osagda
jag føler en djurisk skräck för det som inte går att säga
hvis sproget er et billede af virkeligheden, hvad er
virkeligheden sa

men tillbaka till det viktiga,
tillbaka till frågan
visste du någonsin vad som skulle hända som barn?

var du hungrig som barn
det verkar viktigt att känna en hunger

i mitt gula rum finns de
röda lårens ljud
jag føler en stark rädsla
för det egna brölet
så tungan svulmer och
slasker
runt i munnen som är
stängd

att hungern är ett hål tror
jag att alla här förstår
jag føler en stark rädsla
för den egna hungern
det stämmer inte att jag
aldrig varit rädd för hål
mamma håller upp mjölk i
en kastrull
bryter i bröd
låter brödet slaske runt
och svullna upp till gröt
har du tänkt på hur
hungern känns om man
tuggar

jag lutar mig över
diskbänken
formar ryggen till en båge
som katter gör cirka
man får låta bli katter när
de äter säger mormor
jag går alltid fram till den
där katten och drar den i
svansen
en gång möter jag katten
på grusvägen och ur
kattens mun hänger en
mus
jag rycker musen ut ur
kattens mun
lägger den i grus ritar ett
kors med fingret där

har du tänkt på hur hungern känns när man ställer fram
bestick
gör fint med rutig duk och tänder ljus
tvingar det der kød og det der blod in i en stol
jag lutar mig över diskbänken
formar ryggen till en båge som katter gör cirka

hvorfra kommer de der
ord
det er ok m mig hvis de
holder op med det der
kommandet
om folk slutar att prata
med varandra
hold op med den der chat!
skal nogen højere magt
råbe fra himlen
...det sker ikke
det er som om folk,
pludseligt, ikke kan holde
op med at tale
med at skrive til hinanden
kan du godt lide når det er
stille og roligt?
når det er tavstheden der
bestemmer?
det kan jeg

når vi flytter till mellanheden slutar jag att prata
kanske är det det bästa som hänt mor
jag vet faktisk ikke
jag holder min kæft
fordi jeg mangler ord
jag gräver efter ord i munnen
men det enda som finns är slem och smutsiga tänder
allt som skulle gå att säga
ja djupt begravet i slemmet
jag minns malmö hamn som en frygtelig plats
att skyarna jagar och att havet rasar och att måsarna skriker
men vi är ju på marken och vi är vilse
jag har ju bara sett havet en gång förut
men jag skiter i det där havet
det er lige meget med de der skyer
det är mer det att vi är vilse på marken
och måsarnas ljud
måsarna som alltid skriker i malmö
malmö som alltid är sveriges rövhål
rövhålets rövhål som alltid är malmö hamn

når en veninde fortæller, pis over det hele
at hun tabt sin telefon i
toilettet
så griner jeg højt
jeg ville ønske det var
mig
der hade pisset på min
telefon
det skulle faktisk vare ok,
hvis nogen anden gjorde
det
bare telefonen er fuld af
pis

vi måste prata om norge

jag håller min bror i
handen
min bror säger
jag vil slet ikk holde den
der hånd
hej med dig, säger han
men det är först många år
senare
detta är när vi fortfarande
är i hamnen
jag tänker att de som lärt
sig att prata, att du har rätt
de slutar aldrig prata,
varför kan de inte bara
prata är inte detsamma
som att gräva fram ord
eller det ordlösa som
tränger fram av egen kraft
det finns en möjlighet i
ordens följd
fuglene har också ljud och
det finns fugler som har
ord
fuglene över fåglarna
jag menar det på riktigt:
det finns en möjlighet där
i följden
orden som ska göra
samma sak om och om
igen
förstår du vad jag far efter

min bror och jag vi kan verkligen skratta!
vi skrattar ofta och högt
ibland pekar vi på en gul lök
skalet från gule løg
och skrattar högt
jag tror att vi är nära

vid havet i rövhålet malmö
det är tredje gången jag ser havet
alla tre gångerna har jag sett hålet i havet
varje dag ser jag rövhålet malmö
vi borrar ner armbågarna i sanden
det är mest grus, om jag ska vara ärlig
det sitter araber med vattenpipor och bolmar tjockt
längs med havsranden, jag vet inte hur många meter
araberna har murat upp sina kroppar ja de sitter så rakt
jag menar att det är nåt fint
jag menar att våra kroppar ska bygga en mur mot havet

och fjortisar med kilo täckstift solar bröstet
och så jag och broren med våra armbågar
det är inget särskilt jag vill med den här storyn
den säger inte någonting om något
det har hänt mycket i malmö
är möllevången en busshållplats nu
jag har för mig att du sagt det
det handlar om att bygga bort rövhålet med allt man har
bryta upp naturen med stenar och pinnar
malmös natur som är ett rövhål
det har ju hänt mycket men rövhålet är kvar
kanske är det det som gör ont att se
och därför som jag inte åker dit

jag menar att malmö är
sveriges utkavlade rövhål
och alltid kommer att vara
det
och att det är det som
sorgen ligger i
alla dessa handlingar som
är förgäves
och att en sorg mangler
ord

Ida Monrad Graunbøl

Vesterbro-Malmö

En pige fra Texas spørger, 'Do I look very American in flip flops?' Hun er et pindsvin på vej i natten og stritter i alle retninger i en dans om sig selv. Hun kan drikke øl på Mikkeller eller vin, indtil klokken ni hvor hostlet lukker for udskænkning, og pigen rejser derfra. I receptionen ser folk på sig selv og hinanden. De ved de, hvor kommer fra. De lægger sig i kasser og sover dyrenes søvn med udsigt til hjertet på gaden og Meson España. Alle har de kanter og kompas i sig, men de ved ikke, hvor de skal hen.

Til læseren

Ved siden af kanyleboksen på Abel Cathrinesgade på Vesterbro står et gigantisk støbejernshjerte. Det kan man se, hvis man arbejder eller bor på hostlet ved siden af. Mange gange sidder der mennesker ved skulpturen. Det er deres vandingshul. De drikker stærke Guinness købt i African House eller skyder sig i armen. Hjertet kræver ofre. Et æble, sår, ømme fødder, heroin eller søvn. Det er så hårdt, at det ikke kan fjernes. Det hører til, selvom det ikke lytter. Det pumper i den mand, der har lagt sig neden for det. Han er skaldet og har et hul i hovedet. Hvis jeg ikke var bange for hjertet, var jeg ikke taget tilbage til Malmö. Så havde jeg fundet en forbindelse i førstehjælpskassen og havde hjulpet ham på gaden. Bagefter havde jeg lagt en forbindelse om metalhjertet, så det kunne se mere sårbart ud. Lige nu er de drivende skyer på himlen det stærkeste tegn. Under gaden løber rosenåen eller blodåen, som den også bliver kaldt. Hvis hostlet bliver et skib, der vugger på vandet, har hjertet holdt sig i skindet. Men når blodåen går over sine bredder, er der oversvømmelse og panik. Gæsterne vågner med vand til anklerne. Sådan går det, når hjertet bliver dyrisk.

Hellen Gade

Jeg sidder i lufthavnen

Jeg sidder i lufthavnen i Bruxelles – længe
forpuppet
flyene letter og lander hele tiden eller
– tror jeg

Måske er det en drøm eller måske
bor jeg i Bruxelles og
må ud i lufthavnen for at se
flyene lette og lande

Måske kan jeg hverken se eller høre
dem herfra
hvor jeg sidder

Nu hvor jeg har vænnet mig til at sidde
netop her

Anne Katrine Bagai

turen hjem

vaskehalsen peger på
sort sol og hallo du!
tag bagtrappen til et forår
hvor vi krænges ud i en pomade
af skjolder og grøfter hvor
skyttegravene i dine øjenlåg
bare bliver dybere
alle de fugle i krattet der
ligger hengemt hengemt
bag lyng skal vi plaffe dem?
så lad os dog gøre noget
alle talord og lydord forbliver nøgne
som når vi er børn og aer hinandens
rygge med ru fingre
som din fede næve i mit hår
kan det filtreres ud eller hvad
hører du efter?

bjergene vi bor på
rystelserne i dit ansigt lille jordskælvsmarionet
du danser med det løse
det tykke porcelæn
alle de håndled du har lyst til at røre ved
være et billede og lagt væk
et lille portræt i en pung
af den du en gang elskede
ønsker vi ikke alle at være det motiv
at findes der i brugt læder og
blive slæbt med

mennesker bliver brune af at bo i

klipper eller
blomstrede af at bo i tapetet eller
gule af at bo i røg
vi bliver svimle af at bo hos hinanden
skal vi trykke på faldskærmsknappen
trække vejret godt ind inden
kullet sprænger vores lunger
lukt ned i helvede til klaveret
til ålen der laver hjulspin på
bunden af din drøm
de tykke glimtende guldfisk

toget kørte bare videre for os
sådan sagde du det
lidt western lidt kejtet
sådan lidt idiot
åh baby kunne vi tilføje og blive ved
med konerne i telefonen
og sokker på tørresnoeren og
årlige sammentræf på gaden med
hver sin møgunge i snor
sikke en køn baby
det er det vel
ville du sige og
blinke med dit brugte øje
og ingen ville vide om barnet var dit

eller vi kunne mødes på en grill
fuldstændigt uforsonede med lyn i øjnene
bestille vores fritter og spise dem
nedstirrende hinanden i et dødfødt cafeteria
hvor kløren fra badeværelset ryger
igennem væggen
thats the way it is ville vi sige mens
kløren ville trænge
igennem os og gøre os mørre og blege
og når vi endelig gik ud af døren
ville vi være andre mennesker

end da vi kom
but after all señor:
this is not a love story

Johannes Lilleøre

jeg mødte ham
i rundetårn
det regnede på os
som lyset forsvandt
i en tragt
sagde han

han nægter at stave

fossil

korrekt

under alle ord

en opslagstavle

af kork

vi udholder

hans indholdsfortegnelse

under hinanden

en dinosaur

æbleskroget gennembløder
min taskeflap
det er torsdag
du er far

jeg ligger strakt
halvtaget af pap
et batteri
under far

Bror Axel Dehn

lys

lyset indtager rummet som en fødsel, som endnu en blundende skønhed i ingen; det kiler langsomt ordene ind i tavsheden og billedet af tavsheden,

som når vævet i de tyndeste blodkar rives itu og ligger størknede; som når de grågule gnist af strøm i en ladet stikkontakt forlader synet før synet registrerer deres

glimt; jeg kan leve i verdener af disse billeder, men aldrig være i live; jeg kan sige dit navn højt i et tomt rum og mærke fraværet tynde i mine ben,

gemme mig væk under dynens indestængte fugt og mærke kroppen snart ligge jordslået mod din; jeg kan kigge op og fornemme objekternes tavse åndedrag;

et glas vand der vender blikket mod mig og hvordan jeg chokeret i lysningen ser at tingene ser mig; før natten bragte en ukendt drøm med sig og lod tungen

glide over gummens blødhed i nervøsitet over hvad det kunne betyde, havde jeg en sikkerhed: jeg havde altid tænkt på mine drømme som glasklokker, selv før jeg havde

et sprog opfattede jeg dem som langsomt klirrende lyde der vævede sig selv, som billedløse sansninger der nu er forsvundet i din lyserøde huds bleghed i morgenen,

forsvundet i dit fosterfarvede mirakel

Indholdsfortegnelse

Forside af Adele Rannes

Louise Juul Dalsgaard	To breve	s. 3
Gordana Spasic & Johanna Frid	Uddrag ur familieepos	s. 5
Ida Monrad Graunbøl	Vesterbro-Malmö	s. 19
	Til læseren	s. 20
Hellen Gade	Jeg sidder i lufthavnen	s. 21
Anne Katrine Bagai	turen hjem	s. 22
Johannes Lilleøre	Tre digte	s. 25
Bror Axel Dehn	lys	s. 28